

Ano ang Justification?

Ang katwiran ay hindi forensic o isang panghukuman na kilos ng Diyos, kung saan pinatawad, binibigyan ng exempts o tinatrato ang tao, na hindi makatarungan, na para bang siya ay makatarungan. Ngayon, kung tratuhin ng Diyos ang isang hindi makatarungan na para bang siya ay makatarungan, talagang gumagawa siya ng kawalang katarungan. Kung idineklara ng Diyos na ang isang makasalanan ay matuwid, magkakaroon tayo ng isang kathang-isip, haka-haka na pahayag, sapagkat ang Diyos ay magdedeklara ng isang bagay na hindi totoo tungkol sa tao.

Ano ang Justification?

“Sapagkat siya na namatay ay nabigyan ng katuwiran mula sa kasalanan” (Roma 6: 7)

Mga kahulugan ng teolohikal

Karaniwan para sa teolohiya na tratuhin ang doktrina ng pagbibigay-katwiran bilang isang bagay ng forensic order, samakatuwid ang mga expression na ‘judicial act of God’, ‘banal na pagkilala sa pagkilos’, ‘ipahayag ang hustisya’, atbp, sa mga kahulugan tungkol sa paksa ng pagbibigay-katwiran.

Para sa Scofield, kahit na nabigyang-katarungan, ang naniniwala ay nagkakasala pa rin. Kinikilala at tinatrato ng Diyos ang mananampalataya bilang matuwid, gayunpaman, hindi ito nangangahulugan na ginagawang matuwid ng Diyos ang isang tao.

“Ang naniniwalang makasalanan ay nabigyang-katarungan, ibig sabihin, itinuring bilang matuwid (...) Ang pagbibigay-katwiran ay isang kilos ng pagkilala ng Diyos at hindi nangangahulugang gawing matuwid ang isang tao ...” Scofield Bible with References, Roma 3:28.

Para sa katuwiran ni Charles C. Kyrie ay nangangahulugang:

“Ang pagdedeklara na ang isang tao ay patas. Parehong ang mga salitang Hebrew (sadaq) at Greek (dikaioō) ay nangangahulugang ‘ipahayag’ o ‘bigkasin’ isang kanais-nais na hatol, na nagpapahayag ng isang patas. Ang konseptong ito ay hindi nagpapahiwatig na ginagawang patas ang isang tao, ngunit ang paghahayag lamang ng hustisya” Kyrie, Charles Caldwell, Basic Theology – Magagamit sa lahat, isinalin ni Jarbas Aragão – São Paulo: Christian World, 2004, p. 345.

Naiintindihan ni George Eldon Ladd ang pagbibigay-katwiran mula sa salitang Greek na dikaioō, tulad ng:

“‘Ideklara patas’, hindi ginagawang patas ‘. Tulad ng makikita natin, ang pangunahing ideya, sa pagbibigay-katwiran, ay ang pagpapahayag ng Diyos, ang makatarungang hukom, na ang taong naniniwala kay Cristo, kahit na siya ay isang makasalanan, ay makatarungan – nakikita siya bilang makatarungan, sapagkat, kay Cristo, siya ay dumating. sa isang makatarungang ugnayan sa Diyos ”Ladd, George Eldon, New Testament Theology, isinalin nina Darci Dusilek at Jussara M. Pinto, 1. Ed – São Paulo: Exodus, 97, p. 409.

Ang pagbibigay-katwiran ay hindi forensic o isang hudisyal na kilos ng Diyos kung saan pinatawad, binibigyan niya ng exempts at tinatrato ang tao na hindi tulad ng kung siya ay makatarungan. Ngayon, kung tratuhin ng Diyos ang isang hindi makatarungan na para bang siya ay makatarungan, talagang gumagawa siya ng kawalang katarungan. Kung idineklara ng Diyos na ang isang makasalanan ay matuwid, magkakaroon tayo ng isang

kathang-isip, haka-haka na pahayag, sapagkat ang Diyos ay magdedeklara ng isang bagay na hindi totoo tungkol sa tao.

Ang kakanyahan ng doktrina ng pagbibigay-katwiran ay ang Diyos ay lumilikha ng isang bagong tao sa tunay na hustisya at kabanalan at idineklara siyang matuwid sapagkat ang bagong tao ay talagang makatarungan. Ang Diyos ay hindi gumagana sa isang kathang-isip, haka-haka na hustisya, hanggang sa punto ng paggamot bilang isa lamang na hindi talaga makatarungan.

Para sa mga teologo ng reporma, ang pagbibigay-katwiran ay isang hudisyal na kilos ng Diyos nang walang anumang pagbabago sa kanilang buhay, iyon ay, hindi binabago ng Diyos ang kalagayan ng tao. Nariyan ang panlilinlang, sapagkat binibigyang katwiran lamang ng Diyos ang mga ipinanganak na muli (Juan 3: 3). Ngayon, kung ang tao ay muling ipinanganak ayon sa Diyos, nangangahulugan ito na binago ng Diyos ang kalagayan ng tao (1 Pedro 1: 3 at 23).

Ang kalagayan ng mananampalataya ay ganap na naiiba mula sa kung kailan hindi siya naniniwala kay Cristo. Bago maniwala, ang tao ay napapailalim sa kapangyarihan ng kadiliman at, pagkatapos ng paniniwala, siya ay dinala sa kaharian ng Anak ng kanyang pag-ibig “Na naglabas sa atin mula sa kapangyarihan ng kadiliman, at dinala tayo sa kaharian ng Anak ng kanyang pag-ibig” (Cl 1: 13).

Kung sa kapangyarihan ng kadiliman ang tao ay buhay sa kasalanan, samakatuwid, hindi siya kailanman ipahayag na matuwid, ngunit ang mga patay sa kasalanan ay nabibigyang katarungan mula sa kasalanan.

Ngayon, ang mga ligal na sistema na matatagpuan natin sa mga korte ay tumatalakay sa mga isyu at ugnayan na may materyalidad sa mga nabubuhay, samantalang ang doktrina ng pagbibigay-katwiran ay hindi kasangkot sa mga forensic na prinsipyo, sapagkat ang mga patay lamang sa kasalanan ang nabibigyang katwiran mula sa kasalanan!

Ipinakita ng Bibliya na ang parehong mga Hudyo at mga Hentil ay naligtas ng biyaya ng Diyos na ipinahayag kay Cristo Jesus. Ang maligtas ng biyaya ng Diyos ay kapareho ng maligtas sa pamamagitan ng pananampalataya, sapagkat si Hesus ay ang maliwanag na pananampalataya (Gal 3:23). Si Jesus ang matatag na pundasyon kung saan ang tao ay may ganap na pagtitiwala sa Diyos at nabigyang-katarungan (Heb 11: 1; 2 Cor 3: 4; Col 1:22).

Sinabi ni Daniel B. Pecota na:

“Ang pananampalataya ay hindi kailanman ang pundasyon ng pagbibigay-katwiran. Ang New Testament ay hindi kailanman inaangkin na ang pagbibigay-katarungan ay dia pistin (“kapalit ng pananampalataya”), ngunit palaging pisteos dia, (“sa pamamagitan ng pananampalataya”) “.

Ngayon, kung naiintindihan natin na si Cristo ay ang pananampalataya na maipakita, sumusunod na si Cristo (pananampalataya) ay, ay at palaging magiging pundasyon ng pagbibigay-katwiran. Ang pagkalito sa pagitan ng ‘dia pistin’ (pagtitiwala sa katotohanan) at ‘dia pisteos’ (ang katotohanan mismo) ay sanhi ng isang mahinang pagbabasa ng mga talata sa Bibliya, dahil si Cristo ang matatag na pundasyon kung saan ang mga kalalaking naniniwala ay nakalulugod sa Diyos, sapagkat ang pagbibigay-katwiran ay sa pamamagitan ni Cristo (araw ng pisteos).

Ang pinakamalaking problema sa doktrina ng katwiran ng mga repormador ay ang pagsubok na ihiwalay ang doktrina ng pagbibigay-katwiran mula sa doktrina ng pagbabagong-buhay. Nang walang pagbabagong-buhay walang katwiran at walang katwiran bukod sa pagbabagong-buhay. Kapag ang tao ay ginawa ayon sa laman at dugo, mayroong hatol ng Diyos: nagkasala, sapagkat ito ang kalagayan ng tao na ginawa ayon sa laman (Juan 1:12).

Ngunit, kapag ang tao ay nabuo muli (nabuhay muli), ang hatol

na ibinibigay ng Diyos ay: nabigyang-katarungan, sapagkat ang tao ay talagang makatarungan.

Pagkondena kay Adan

Ang unang hakbang sa pag-unawa sa doktrina ng pagbibigay-katwiran ay upang maunawaan na ang lahat ng mga tao ay nagkasala at nabigo sa kaluwalhatian ng Diyos (Roma 3:23). Nangangahulugan ito na, dahil sa pagkakasala ni Adan, lahat ng mga tao na magkakasama, kapag nasa 'hita' ni Adan, ay naging marumi at patay sa Diyos (Aw 53: 3; Aw 14: 3). Matapos ang pagkakasala ni Adan, ang lahat ng kanyang mga inapo ay nagsimulang mabuhay para sa kasalanan at namatay (hiwalay, pinaghiwalay) sa Diyos.

Sa pagsasalita tungkol sa kondisyong ito na minana mula kay Adan, sinabi ni apostol Paul na ang lahat ng mga tao (Hudyo at Gentil) ay likas na mga anak ng poot (Efe. 2: 3).

Bakit mga anak ng poot? Sapagkat sila ay mga anak ng pagsuway ni Adan "Huwag kang linlangin ng sinuman sa mga walang kabuluhang salita; dahil sa mga bagay na ito ang poot ng Diyos ay dumarating sa mga anak ng pagsuway" (Efe. 5: 6).

Dahil sa pagkakasala ni Adan, ang kasalanan ay pumasok sa sanglibutan, at dahil sa kanyang pagsuway lahat ng mga tao ay nagkakasala. Iyan ang dahilan kung bakit lahat ay nagkasala" (Roma 5:12).

Ang lahat ng mga taong ipinanganak ayon sa laman ay makasalanan sapagkat ang paghahatol (pagkamatay) ni Adan ay naipasa sa lahat ng kanyang mga inapo.

Maraming walang kamalayan na ang mga tao ay makasalanan dahil sa pagkondena na minana mula kay Adan, at isinasaalang-alang na ang mga tao ay makasalanan dahil sa mga isyu sa pag-uugali na nagmumula sa kaalaman sa mabuti at masama.

Kinakailangan upang makita nang mabuti ang pagkakasala ni Adan mula sa kaalamang nakuha mula sa bunga ng pagkakilala sa mabuti at kasamaan. Habang ang kaalaman sa mabuti at kasamaan ay hindi kung ano ang pinaghiwalay ang tao sa Diyos (kasalanan), sapagkat alam ng Diyos ang mabuti at masama (Gen. 3:22), ang pagsuway ay nagdala ng kasalanan (paghihiwalay, paghihiwalay, paghihiwalay) ng sanhi ng batas na nagsabing: ikaw ay tiyak na mamamatay (Gen. 2:17).

Ang kasalanan ay napatunayang labis na masama sapagkat sa pamamagitan ng banal, makatarungan at mabuting batas ay nangingibabaw ang kasalanan at pumatay sa tao (Roma 7:13). Kung wala ang parusa ng batas: 'tiyak na mamamatay ka', ang kasalanan ay walang kapangyarihan na mangibabaw sa tao, ngunit sa pamamagitan ng kapangyarihan ng batas (tiyak na mamamatay ka) na ang kasalanan ay nahanap ang okasyon at pumatay sa tao (Roma 7:11). Ang batas na ibinigay sa Eden ay banal, makatarungan at mabuti sapagkat binalaan nito ang tao sa mga kahihinatnan ng pagsuway (hindi mo ito kakainin, sa araw na kumain ka nito, tiyak na mamamatay ka).

Dahil sa pagkakasala, ang mga tao ay nabuo sa kasamaan at pinaglihi sa kasalanan (Aw 51: 5). Mula sa ina (mula sa simula) ang mga tao ay tumalikod sa Diyos (Aw 58: 3), ang pinakamagaling sa mga tao ay maihahalintulad sa isang tinik, at ang pinakadidirekta sa isang bakod na gawa sa mga tinik (Mar 7: 4). Dahil sa pagkakasala ni Adan na narinig ang hatol: nagkasala! (Rom 3:23)

Samakatuwid ang tanong ni Job: "Sino ang maaaring maglabas ng dalisay mula sa marumi? Walang sinuman" (Job 14: 4). Ngunit kung ano ang imposible sa mga tao ay posible sa Diyos, sapagkat Siya ay may kapangyarihang gawing bago ang lahat: "Si Jesus, subalit, sa pagtingin sa kanila, ay nagsabi: Para sa mga tao imposible, ngunit hindi para sa Diyos, sapagkat para sa Diyos lahat posible ang mga bagay" (Marcos 10:27).

Ang katuwiran ay ang sagot ng Diyos sa pinakamahalaga sa lahat

ng mga katanungan ng tao: Paano ang isang tao ay magiging katanggap-tanggap sa harap ng Diyos? Ang sagot ay malinaw sa Bagong Tipan, lalo na sa sumusunod na kaayusan ni Jesucristo: “Katotohanang, totoo, sinasabi ko sa iyo, siya na hindi ipinanganak na muli ay hindi makakakita sa kaharian ng Diyos” (Juan 3: 3). Kinakailangan na maipanganak sa tubig at sa Espiritu, sapagkat ang ipinanganak sa laman ay laman, ngunit ang mga ipinanganak ng Espirituwal ay espirituwal (Roma 8: 1).

Ang problema ng paghihiwalay sa pagitan ng Diyos at ng mga tao (kasalanan) ay nagmumula sa natural na pagsilang (1Co 15: 22), at hindi mula sa pag-uugali ng mga tao. Ang kasalanan ay nauugnay sa bumagsak na likas na katangian ng tao, at hindi sa kanyang pag-uugali sa lipunan.

Ang solusyon sa pagkondena na nakamit ng tao sa pagbibigay katwiran kay Kristo ay nagmula sa kapangyarihan ng Diyos, at hindi mula sa isang hudisyal na kilos. Una, sapagkat sapat na para sa tao na sumuway sa Maylalang para maitaguyod ang hatol ng pagkondena: ang kamatayan (paghihiwalay) ng lahat ng mga tao (Roma 5:18). Pangalawa, sapagkat kapag tinawag ni Jesus ang mga tao na tumagal ng kanyang sariling krus, nililina niya na upang mapagkasundo sa pagitan ng Diyos at ng mga tao kinakailangan na pagdurusa ang parusang ipinataw: kamatayan. Sa kamatayan kasama ni Cristo ang katarungan ay nasiyahan, sapagkat ang parusa ay walang iba kundi ang katauhan ng lumalabag (Mt 10:38; 1Co 15:36; 2Co 4:14).

Nang ang isang lalaking lumpo ay inilagay sa harap ni Jesus, sinabi Niya: “Ngayon upang malalaman mo na ang Anak ng Tao ay may kapangyarihan sa lupa na magpatawad ng mga kasalanan (sinabi niya sa paralitiko), sinasabi ko sa iyo, Bumangon ka, kunin mo ang iyong kama, at pumunta sa iyong bahay” (Mc 2:10-11).

Ang linyang ito mula kay Jesus ay nagpapakita na ang klasikong daanan mula sa Mga Taga Roma 3, mga talata 21 hanggang 25 sa pagbibigay-katwiran ay hindi kasangkot sa forensic na mga

konsepto.

Ang pagpapatawad ng mga kasalanan ay hindi isang ligal na pangangailangan, ito ay isang katanungan ng kapangyarihan! Ang mga may kapangyarihan lamang sa luwad ang maaaring magpatawad sa mga kasalanan upang makagawa ng mga sisidlan ng karangalan mula sa parehong masa (Rom 9:21).

Iyon ang dahilan kung bakit si apostol Pablo ay hindi napahiya sa ebanghelyo, sapagkat ang ebanghelyo ay kapangyarihan ng Diyos para sa kaligtasan ng lahat na naniniwala (Roma 1:16).

Sa pag-uusap tungkol sa isyung ito kay Job, nililinaw ng Diyos na, upang maipahayag ng tao ang kanyang sarili na matuwid, kinakailangan na magkaroon ng mga sandata tulad ng Diyos at kumulog tulad ng Kataastaasan. Ito ay kinakailangan upang magbihis sa kaluwalhatian at karangyaan at upang magbihis sa karangalan at kamahalan. Dapat niyang maibuhos ang kanyang galit sa pamamagitan ng pagdurog sa mga masasama sa kanyang lugar. Sa pamamagitan lamang ng pagtugon sa lahat ng mga hinihiling na nakalista sa itaas posible na mailigtas ng tao ang kanyang sarili (Job 40: 8-14).

Ngunit, dahil ang tao ay walang ganitong kapangyarihan na inilarawan ng Diyos, hindi niya kailanman maipapahayag na siya ay matuwid o maililigtas ang kanyang sarili.

Ang Anak ng tao, si Jesucristo, sa kabilang banda, ay maaaring ipahayag na matuwid ang tao, sapagkat Siya mismo ang nagbihis ng kanyang kaluwalhatian at kamahalan sa pamamagitan ng pagbabalik sa kaluwalhatian kasama ng Ama "At ngayon, Ama, luwalhatiin mo ako sa iyong sarili, kasama ng ang kaluwalhatian na mayroon ako sa iyo bago pa ang mundo ay mayroon "(Juan 17: 5);

"Ibigkis mo ang iyong tabak sa iyong hita, Oh makapangyarihang tao, ng iyong kaluwalhatian at iyong kamahalan" (Aw 45: 3).

Makatarungang hukom

Ang pangalawang hakbang sa pag-unawa sa doktrina ng pagbibigay-katwiran ay upang maunawaan na walang paraan para ideklara ng Diyos ang mga kinondena na malaya sa pagkakasala. Ang Diyos lamang ay hindi maaaring pahintulutan ang parusang ipinataw sa mga nagkakamali na mailapat sa kanila.

Ang Diyos ay hindi kailanman idineklara (binibigyang katwiran) na matuwid ang isang masasama. “Tatalikod ka sa mga maling salita, at hindi mo papatayin ang walang sala at matuwid; sapagkat hindi ko bibigyan katwiran ang masasama “(Exo 23: 7).

Hindi kailanman tratuhin ng Diyos ang masama na para bang siya ay “Malayo sa iyo na gumawa ng ganoong bagay, upang patayin ang matuwid kasama ng masama; hayaan ang matuwid na maging tulad ng masama, malayo sa iyo. Hindi ba ang Hukom ng buong lupa ay gumawa ng hustisya? ” (Gen. 18:25).

Hindi tiyakin ng Diyos na ang parusa na ipinataw sa nagkasala ay ibinibigay sa isa pa, habang binabasa nito: “Ang kaluluwa na nagkakasala, mamamatay ito; ang anak ay hindi kukuha ng kasamaan ng ama, o tatayain din ang kasamaan ng anak. Ang katuwiran ng matuwid ay mananatili sa kanya at ang kasamaan ng masasama ay mahuhulog sa kanya” (Eze 18:20).

Nang sinabi ni Jesus kay Nicodemus na kinakailangan upang ang tao ay muling maipanganak, ang lahat ng mga katanungan sa itaas ay isinaalang-alang, dahil alam na alam ni Jesus na hindi kailanman idineklara ng Diyos ang mga ipinanganak ayon sa laman ni Adan na walang kasalanan.

Kapag likas na pagsilang, ang tao ay ginawang makasalanan, isang sisidlan upang mapanghinaan ng loob, samakatuwid, isang anak ng poot at pagsuway. Upang ideklara ang tao na malaya sa kasalanan, kailangan muna siyang mamatay, sapagkat kung hindi

siya namatay hindi siya mabubuhay para sa Diyos “Sapagkat siya na namatay ay nabigyan ng katuwiran mula sa kasalanan” (Roma 6: 7); “Bobo! kung ano ang inihasik mo ay hindi binubuhay maliban kung ikaw ay unang namatay” (1Co 15:36).

Si Cristo ay namatay para sa mga makasalanan – ang makatarungan para sa mga hindi makatarungan – ngunit ang sinumang hindi kumakain ng laman at umiinom ng dugo ni Cristo ay walang buhay sa kanyang sarili, iyon ay, mahalaga na ang tao ay maging kalahok sa kamatayan ni Cristo.

“Sapagkat si Cristo ay naghirap din minsan para sa mga kasalanan, ang makatarungan para sa hindi makatarungan, upang akayin ka sa Diyos; napaslang, sa katunayan, sa laman, ngunit binuhay ng Espiritu ”(1Pe 3:18);

“Sinabi nga sa kanila ni Jesus, Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, maliban kung kumain kayo ng laman ng Anak ng tao at uminom ng kanyang dugo, ay wala kayong buhay sa inyong sarili” (Juan 6:53).

Ang pagkain ng laman at pag-inom ng dugo ni Cristo ay kapareho ng paniniwala sa Kanya (Juan 6:35, 47). Ang paniniwala kay Cristo ay kapareho ng ipinako sa krus kasama Niya.

Ang sinumang naniniwala ay nalibing na kasama Niya at tumitigil sa pamumuhay para sa kasalanan at nagsimulang mabuhay para sa Diyos “Ako ay naipako na sa krus kasama ni Cristo; at nabubuhay ako, hindi na ako, ngunit si Cristo ay nabubuhay sa akin; at ang buhay na nabubuhay ako ngayon sa laman, nabubuhay ako sa pananampalataya ng Anak ng Diyos, na nagmamahal sa akin, at ibinigay ang kanyang sarili para sa akin” (Gal 2:20; Roma 6: 4).

Ang taong naniniwala kay Cristo ay inamin na siya ay nagkasala ng kamatayan dahil sa pagkakasala ni Adan.

Implikadong aminin na ang Diyos ay makatarungan kapag siya ay nagsasalita at dalisay kapag hinusgahan niya ang mga inapo ni

Adan bilang nagkasala (Aw 51: 4). Inaamin niya na si Cristo lamang ang may kapangyarihang lumikha ng isang bagong tao sa pamamagitan ng muling pagkabuhay mula sa mga patay, upang ang isang nalibing na kasama Niya ay nagbubuhay ng isang bagong nilalang.

Bagong tao kay Cristo

Ang huling hakbang sa pag-unawa sa pagbibigay katwiran ay upang maunawaan na mula sa bagong pagsilang ay nagmumula ang isang bagong nilalang na nilikha sa totoong hustisya at kabanalan “Kaya, kung ang sinuman ay kay Cristo, isang bagong nilalang ay; nawala ang mga lumang bagay; narito, ang lahat ay naging bago” (2Co 5:17; Efe 4:24).

Ang bagong nilalang na ito ay idineklarang matuwid sapagkat mabisang nilikha ito ng Diyos nang makatarungan at walang kapintasan sa harapan Niya.

Ang taong naniniwala kay Cristo ay nilikha ng bagong kasalo sa banal na likas na katangian (2 Ped. 1: 4), sapagkat ang matandang lalaki ay ipinako sa krus at ang katawang kabilang sa kasalanan ay nawala.

Matapos mailibing kasama ni Cristo na katulad ng kanyang kamatayan, muling binuhay ng tao ang isang bagong nilalang “Nalalaman ito, na ang ating matandang lalaki ay ipinako sa krus kasama niya, upang ang katawan ng kasalanan ay mabawi, upang hindi na tayo maglingkod sa kasalanan” (Rom 6: 6).

Sa pamamagitan ng ebanghelyo, hindi lamang idineklara ng Diyos ang tao na matuwid, ngunit nilikha din ang bagong mahalagang matuwid na tao. Hindi tulad ng inaangkin ni Dr. Scofield, na idineklara lamang ng Diyos na ang makasalanan ay matuwid, ngunit hindi siya ginagawang matuwid.

Sinasabi ng Bibliya na nilikha ng Diyos ang bagong tao sa

tunay na hustisya at kabanalan (Efe 4:24), samakatuwid, ang Katuwiran ay nagmula sa isang malikhaing kilos ng Diyos, kung saan ang bagong tao ay nilikha na isang kalahok sa banal na kalikasan. Ang pagbibigay-katwiran sa Bibliya ay tumutukoy sa kalagayan ng mga nabuo muli sa pamamagitan ng katotohanan ng ebanghelyo (pananampalataya): malaya sa pagkakasala o pagkondena.

Walang pagkondena para sa mga nasa kay Cristo. Bakit walang pagkondena? Ang sagot ay nakasalalay sa katotohanang ang tao ay 'kay Cristo', sapagkat ang mga nasa kay Cristo ay mga bagong nilalang "KAYA, ngayon ay walang pagkondena para sa mga nasa kay Cristo Jesus, na hindi lumalakad ayon sa laman, ngunit ayon sa Espirito" (Rom 8: 1);

"Kaya, kung ang sinuman ay kay Cristo, ang isang bagong nilalang ay; nawala ang mga lumang bagay; narito, ang lahat ay naging bago" (2Co 5:17).

Ang pagbibigay-katarungan ay nagmula sa bagong kalagayan ng mga nasa kay Cristo, sapagkat ang maging kay Cristo ay magiging isang bagong nilalang "At kung si Cristo ay nasa iyo, ang katawan ay talagang patay dahil sa kasalanan, ngunit ang espiritu ay nabubuhay dahil sa hustisya At kung ang Espiritu ng nagbuhay kay Jesus mula sa mga patay ay tumira sa iyo, siya na nagbangon kay Cristo mula sa mga patay ay magbubuhay din ng iyong mga katawang may kamatayan sa pamamagitan ng kanyang Espiritu na nananahan sa iyo "(Roma 8: 10-11).

Ibigay ang tanong tungkol kay apostol Pablo: "Sapagka't kung tayo, na naghahangad na matuwid kay Cristo, tayo rin ay napatunayang makasalanan, si Cristo ba ay ministro ng kasalanan? Hindi naman" (Gal 2:17).

Ngayon si Cristo ay isang ministro ng katuwiran, at hindi sa anumang paraan ay isang ministro ng kasalanan, samakatuwid, siya na pinatuwiran ni Cristo ay hindi masumpungang makasalanan, sapagkat siya ay namatay sa kasalanan. 7).

Kapag sinabi ni apostol Pablo: ang Diyos ang nagpapatunay sa kanila! “Sino ang magdadala ng paratang laban sa mga pinili ng Diyos? Ang Diyos ang nagbibigay katwiran sa kanila” (Roma 8:33), sigurado siya na hindi ito isang forensic na isyu, sapagkat sa isang korte ay idineklara lamang niya kung ano ito, dahil wala silang kapangyarihan na baguhin ang kalagayan ng mga humarap sa mga hukom.

Kapag sinabing ‘ang Diyos ang nagbibigay katwiran’, binanggit ni apostol Paul ang kapangyarihan ng Diyos na lumilikha ng isang bagong tao. Inihayag ng Diyos na matuwid ang tao sapagkat walang pagkondena para sa mga bagong nilalang. Hindi inilipat ng Diyos ang kalagayan ng matandang lalake kay Cristo, ngunit ang matandang lalaki ay ipinako sa krus at binawi, kaya’t mula sa mga patay ay may mga bagong nilalang na bumangon kasama ni Cristo para sa kaluwalhatian ng Diyos Ama, at walang mabibigat na pagkondena sa kanila.

Ang mga Kristiyano ay idineklarang matuwid sapagkat sila ay ginawang matuwid (dikaiō) sa pamamagitan ng kapangyarihan na nasa ebanghelyo, kung saan ang tao ay kasali sa katawan ni Cristo, sapagkat siya ay namatay at muling nabuhay kasama ni Kristo bilang isang banal, walang kapintasan at walang kapintasan ang kanyang laman, sa pamamagitan ng kamatayan, upang iharap ka na banal at walang kapintasan at walang kapintasan” sa harapan niya” (Col 1:22; Ef 2: 6; Col 3: 1).

Kapag sinabi ni Paul, “Sapagka’t ikaw ay patay na, at ang iyong buhay ay nakatago kasama ni Cristo sa Diyos” (Col 3: 3), nangangahulugan ito na ang Kristiyano ay nabigyang katarungan mula sa kasalanan, iyon ay, patay sa kasalanan (Roma 6: 1 – 11), at nabubuhay ako para sa Diyos “Kaya’t tayo ay inilibing kasama niya sa pamamagitan ng bautismo sa kamatayan; upang kung paanong si Cristo ay nabuhay mula sa mga patay, sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama, sa gayon tayo rin ay lumakad sa bagong buhay ”(Roma 6: 4).

Si Hesus ay hinatid ng Diyos upang mamatay dahil sa kasalanan

ng sangkatauhan, sapagkat kinakailangan para sa mga tao na mamatay sa kasalanan upang mabuhay para sa Diyos. Iyon ang dahilan kung bakit si Cristo Jesus ay bumangon, upang ang mga bumangon kasama Niya ay maipahayag na matuwid. Kung walang pagkamatay ay walang pagkabuhay na maguli, walang pagkabuhay na walang katuwiran na “Sino ang naihatid para sa ating mga kasalanan, at nabuhay para sa ating katuwiran” (Roma 4:25).